

נפרדים מבבא אלעזר

הבשורה הקשה
פשטה כאש בשדה
קוצים בשעות הלילה
המאחרות של אותו
ליל ששי, ז"ך בתמוז
התשע"א.

הגאון המפלא, החסיד הצדיק המקבל, רבי
אלעזר בן רבי מאיר אבוחצירא, המכנה "בבא
אלעזר", נסתלק לבית עולמו.

הדמעות שטפו את הלחיים, והרabbות
שהתכנסו ברחבה שלפני בית מדרשו בבאר
שבע, לא היו מסגלים לעכל את החלל העצום
שנפער עם הסתלקותו של בבא אלעזר.

מאז פטירתו של ה"בבא סאלי", בד' בשבט
שנת תשמ"ד, קבל עליו רבי אלעזר את על
ההנהגה. הוא הסתגר בביתו שברחוב קפריסין
שבבאר שבע, ובמשך עשרות שנים יצא ממונו
רק כמה פעמים בודדות. אולם משם, מן הבית
שבבאר שבע, יצאה אורה לכל ישראל.

המונים הגיעו מדי יום אל הבית, לבקש ברכה,
עצה ותושיה. ובבא אלעזר, על אף ששרוי היה
לרב בצומות ובתעניות, היה מקבל את הבאים

במאור פנים ובחיוך רחב. הוא היה מברך
ומנחה, מנוט ומיעץ, ובעקר מתפלל ובוכה,
על כלל ישראל ועל הפרט. כלם זכו אצלו ליד
אוהבת, לרחימאיות אבהית, ולמלות נחמה
ועידוד.

עתה הגיעו ההמונים הללו אל ביתו, לא לבקש
את ברכתו, כי אם לבכות ולהתאבל על מותו.
עד אותו ליל ששי היה בבא אלעזר בוכה על
כלל ישראל, ובאותו ליל ששי בכה כלל ישראל
עליו, על המאור הגדול שכבה בפתע פתאום.

אין ספק שבהסתלקותו הפתאומית כפר בבא
אלעזר על הדור כלו. בודאי היתה הסתלקותו
בבחינת קרבן צבור שנטל על עצמו, לכפר על
הכלל. מקרביו מספרים, כי קדם אותו מקרה
מזעזע רמז בבא אלעזר כי דבר מה עתיד
לקרות.

בלכתו הצטרף בבא אלעזר לכמה וכמה מגדולי
ישראל שנרצחו ונטבחו על קדשת השם. דוד
זקנו של בבא אלעזר, רבי דוד עטרת ראשנו,
נרצח במרוקו בידי השליט האכזר, רבי מצליח
מאזוז נרצח בידי ערבי שפל בדרך לבית
הכנסת, גדולים וקדושים נטבחו, נהרגו ונשרפו

בכל מיני מיתות משונות, רק משום
היותם יהודים. ובבא אלעזר הסתלק
אף הוא בשעה שמסר את כל כלו
להמונים, בעצה, ברכה ותושיה.

את זכרו ונהגותיו נשא בלבנו לעד,
מדרכיו נלמד, בארחותיו נצעד,
ובביאת המשיח נחזה בנעם זיו פניו,
במהרה בימינו, אמן.

הכותב וחותם בתפלת

מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי

אברהם אוחיון

בבא
אלעזר

בבא אלעזר

עשרים וחמשה ספורי מופת
ממסכת תזיו המפלאה
של הגאון הקדוש המקבל האלקי

רבי אלעזר אבן־חצירא
ה"בבא אלעזר" זצוק"ל

מאת הרב אברהם אוחיון

ציורים: שרה קונפניצקי

עריכת לשון: הרב שאול עובדיה פתיה

תכן ענינים

- 10 תרומים מפלאים בביתו של בבא אלעזר.
- 12 הכאבים שנעלמו בארח פלא.
- 14 כך יצאה האבן מן הכליה.
- 16 "הגזרה התבטלה!"
- 18 "יקראו לו חיים!"
- 20 כך הוציא הרב את השדוך אל הפעל.
- 22 חמשים אלף דולר במזמן.
- 24 מדוע השליך הרב את הכסף ארצה?
- 26 "השנה תרויח פי שנים!"
- 28 מדוע נשרפו התמונות?
- 30 הברכה שנתקמה.
- 32 כוס הערק שהשפיעה.
- 34 רגשותו וקדשתו של הבחור הצעיר.
- 36 ענשה של השוטר.
- 38 "אם תשב ותלמד - תתקדש!"
- 40 "תגיד לרופאים שיתנו לה אנטיביוטיקה"
- 42 כחן של עינים רוחניות.
- 44 הלסת שהתאחתה מעצמה.
- 46 תחית המתים בבית החולים.
- 48 "תן את התפוח לבנה"
- 50 חלומו המפלא של הבבא סאלי.
- 52 "ומאחורי מכל האשפה, האם בדקת?"
- 54 "וכי אתה סבור שלא יהיו לך ילדים?"
- 56 נתוח ללא הרדמה.
- 58 שומע לעצה חכם.

עריכת לשון:
הרב שאול עובדיה פתיה

הגהות לשון וניקוד:
יהודית הירשמן

הגהות לשון ותוכן:
הרב מאיר ארלנגר

ציורים:
שרה קונפניצקי

עימוד ועיצוב:
מירי פלקסר

ניהול גרפי:
אברהם אוחיון

©
כל הזכויות שמורות

נדפס בישראל ניסן תשע"ח
אין להעתיק או להפיץ ספר זה
או קטעים ממנו בשום צורה
ובשום אמצעי אלקטרוני או מכני
לרבות צילום והקלטה
ללא אישור בכתב מהמו"ל

Printed in Israel

כל מי שמעוניין לזכות את הרבים בסיפורו האישי
בכל תחום שהוא, אשמח להיות שותף...

להזמנת כל ספרי
הרב אברהם אוחיון
ולמשלוחים
בכל רחבי הארץ:

050-4164-500

4164500@gmail.com

הַקְדָּמָה

ביום המור והנמקה
ז"ך בתמוז התשע"א
גדעה יד זדונית את
פתיל חייו של הגאון
המפלא, החסיד

הצדיק המקבל, רבי אלעזר בן רבי מאיר אבוחצירא,
המכנה **"בבא אלעזר"**.

רבי אלעזר אבוחצירא נולד ביום ד' באב שנת תש"ח בעיר
ריסאני שבמחוז תפילאלת שבמרוקו, לאביו רבי מאיר,
המכנה "בבא מאיר" ולאמו מרת שמחה.

כאשר נולד רבתה השמחה בבית משפחת אבוחצירא,
מכיון שהתינוק הקטן היה בן ראשון לאחר שבע בנות.

עוד קדם לדתו התבטא אודותיו זקנו הקדוש, ה"בבא
סאלי", בלשון הכתוב: "בטרים אצרך בבטן ידעתיה", כשהוא
רומז על כך, שהיה הנוול עתיד לגדל בקדשה ובטהרה.

לדתו של רבי אלעזר עוררה שמחה רבה כל כך, עד שכל
התושבים היהודים במחוז תפילאלת קמו משנתם בשעת
חצות לילה, לשמע הבשורה הטובה, והחלו לרקד על
הגגות, בשירה ובצהלה.

ה"בבא סאלי" ישב כסנדק בברית המילה, והוא שנתן לו
את שמו, אלעזר. וזאת, בעקבות חלום מפלא שחלם קדם
לדתו של התינוק.

בחלומו הופיע רשב"י ותמה, מדוע בכל משפחת אבוחצירא
אין ולו ילד אחד הנושא את שם בנו, אלעזר? ה"בבא סאלי"
הבטיחו, שהנכד הראשון שילד לו ישא את השם אלעזר,
ובברית המילה לבנו הראשון של בנו, רבי מאיר, נתקיימה
ההבטחה.

רבי אלעזר היה הראשון מתוך חמשה בנים,
שנולדו לרבי מאיר. ואולם, ימי השלמה
במשפחה לא ארכו. כעבר

כמה שנים נפטרה האם לבית עולמה, ואלעזר הקטן נותר
יתום מאמו.

בשנת תשכ"ו, כאשר היה רבי אלעזר בן שמונה עשרה,
החליט האב, רבי מאיר, כי הגיעה העת לעלות לארץ הקודש.
וכך עלו בני המשפחה ארצה והתישבו בעיר אשדוד.

בכל אותן שנים השקיע עצמו רבי אלעזר בלמוד התורה
הקדושה, וזאת לצד הנהגות פרישות, קדשה וחסידות,
שסגל לעצמו. כבר מינקותו נפר היה עליו כי הוא נועד
לגדולות. הוא שמר על עניו, הקפיד על קלה כבחמורה,
והתנהג כחסיד ופרוש, עד שבני המשפחה הצמידו לשמו
את התאר "בבא" כבר בהיותו ילד...

כאשר עלו בני המשפחה לארץ, שם רבי אלעזר צעדיו
לישיבת הרמב"ם, שם קבל תורה מפי הגאון רבי אברהם
חפוטא, שהיה מקרבו של זקנו ה"בבא סאלי", ולאחר
מכן עבר ללמוד בישיבת "פורת יוסף" בשכונת קטמון
שבירושלים, שם נודע כאחד ממתמידי הישיבה.

באותן שנים, כך מספרים חבריו מאותם ימים, היה בבא
אלעזר נוהג לעמוד על רגליו במשך שש שעות רצופות,
כשהוא עוסק בתורה בשקידה עצומה.

גם הנהגתו בשמירת העינים החלה להתפרסם כבר באותן
שנים. לבגד הישיבה היה הבחור מגיע מבית אביו באשדוד
ברכב שחלונותיו מכסים בוילונות, וכמו כן היה מקפיד
שלא לצאת מבגד הישיבה כלל ועקר, שמא יתקל, חלילה,
במראות אסורים. למקנה היה יוצא מדי יום בשעה ארבע
וחצי לפנות בקר, בשעה שהרחובות היו ריקים מאדם...

רבי אלעזר הגיע לפרקו ונשא לאשה את מרת דבורה.
שבעה בנים ובנות נולדו להם, ורבי אלעזר המשיך להשקיע
עצמו בלמוד התורה, בש"ס ובפוסקים, בנגלה ובנסתר.

לאחר פטירתו של ה"בבא סאלי", בד' בשבט שנת תשמ"ד,
קבל עליו רבי אלעזר את הנהגת צאן מרעיתו של סבו,
והקים את חצרו ברחוב קפריסין שבבאר שבע.

בבא אלעזר החל מסתגר בביתו ובמשך עשרות שנים
יצא ממנו רק כמה פעמים בודדות. אולם משם, מן הבית
שבבאר שבע, יצאה אורה לכל ישראל.

המונים הגיעו מדי יום אל הבית, בו הוקם גם בית תמחוי,
להאכיל עניים ומסכנים, על מנת לבקש ברכה, עצה
ותושיה.

בבא אלעזר שרוי היה לרב בצומות ובתעניות, אולם את
הבאים היה מקבל במאור פנים ובחיוך רחב. הוא היה מברך
ומנחה, מנוט ומינעץ, ובעקר מתפלל ובוכה, על כלל ישראל
ועל הפרט. כלם זכו אצלו ליד אוהבת, לרחימאיות אבהית,
ולמלות נחמה ועידוד.

בבא אלעזר החזיק כולל גדול של אברכים בבאר שבע
ופזר כספים בסכומי עתק למטרות צדקה, אולם יותר מכך
החזיק בבא אלעזר את העולם כלו בכח צדקותו, קדשתו
ופרישותו.

הגמרא מספרת על רבי חנינא, שחי בצמצום נורא, והיה
מסתפק בקב חרובים מערב שבת לערב שבת, כאשר
במקביל, כל העולם התקיים בזכותו. "כל העולם כלו נזון
בשביל חנינא בני", אומרת הגמרא, "וחנינא בני די לו בקב
חרובין מערב שבת לערב שבת".

בבחינה זו, אפשר לומר, עמד גם המקבל הקדוש, רבי
אלעזר אבוחצירא זכותו תגן בעדנו. הוא עצמו צם והסתגף,
אולם בכח קדשתו ותפלותיו החזיק את העולם כלו.

יהי רצון שנזכה לילך בדרךיו, להתבשר מארחותיו, ולהנהיג
עצמנו בקדשה ובטהרה, כהנהגתו וכצאתו. אמן.

וכאן המקום להודות לבורא עולם על שסיע בידי עד
הלום, ובפרט בכל הקשור במישרין ובעקיפין לחנוך ילדי
ישראל ברוח ישראל סבא. כמה אקדם ה', אכף לאלקי
מרום, על כל הטובה אשר גמלני עד כה?

ראשית, אשגר מלות ברכה ואין סוף הכרת הטוב למי
שמתלנה אלי בעבודתי, במסירות אין קץ ובנאמנות שלמה
זה שנים רבות, הלא הוא עורך הלשון המקצועי והמיוחד,
ידידי ורב חביבי, הרה"ג רבי **שאול עובדיה פתיה** שליט"א.
על שסיעני ומסיעני תדיר, הן בעריכת הלשון והן בהאדרת
התכן בדרך היחודית, המקצועית והמדיקת. תודה מיחדת
לאמנית והצירת ברוכת הכשרים הגב' **שרה קונפניצקי**
תחי' על ציוריה המקסימים והמקצועיים ועל הסיוע העקבי
בכל שלבי יצירת הספר, בעצותיה המחכימות והקולעות
אל המטרה.. חפנים של תודה והערכה לנכדנית והמגייה
המקצועית, הגב' **יהודית הירשמן**. תודה גדולה למגיה
היחודית, הגב' **נעמי פרבשטיין** על מלאכת המחשבת
המדיקת בהגהות לשון ובשפורי התכן ועל סיועה בכל
עת. כן אודה למעצבת והגרפיקאית ביד אמן, הגב' **מירי**
פלסקר, על עיצוב ועמוד הספר מתחלתו ועד סופו. חפנים
של תודה והכרת הטוב לידידי ורב חביבי הרב **רון סגלוביץ**,
האמן והצייר החשוב, אשר הוא לי לאחיעזר ולאחיסמוך
בכל עניני הפקת הספרים.

אחרית דבר, אודה לרעייתי הכבודה והחשובה, אשת חיל
עטרת בעלה, מרת **נעמה** תחי', אשר היא כדבר המעמיד
לכל מלאכת הקדש, משלה אני פועל, מונה אני שואב
את כחותי, ולה אני חב את הכרת תודתי, כי לולא סיועה
התמידי בכל המפעל הגדול הזה, לא יכלתי לברך על
הגמור של שום יצירה, ולפיכך - שלי ושלכם, שלה הוא.
יזכנו ה' לחיים ארכים ומתקנים ולראות נחת מכל עמלנו,
אמן.

נמן תלפ"ח
אברהם אוחיון

תְּרוּצִים מִפְּלָאִים בְּבֵיתוֹ שֶׁל בַּבְּא אֶלְעָזֵר

וְד מִימֵי בַּחֲרוּתוֹ נֹדַע בַּבְּא אֶלְעָזֵר כְּמַתְמִיד עֲצוּם. בְּצַעֲרֵירוֹתוֹ חָבַשׁ אֶת סִפְסָלְיָהּ שֶׁל יְשִׁיבַת "פּוֹרֶת יוֹסֵף" בְּשִׁכּוֹנַת קֶטְמוֹן בִּירוּשָׁלַיִם, וּבְמִשְׁךְ שָׁעוֹת עַל גְּבִי שָׁעוֹת לֹא הָיָה מִשׁ מִן הַסְטֵנְדֵּר.

הַגָּאוֹן רַבִּי גִדְעוֹן עֲטִיָּה, שֶׁלָּמַד בְּמַחְצָתוֹ בְּאוֹתָן שָׁנִים מְסַפֵּר, כִּי בַּבְּא אֶלְעָזֵר אָחִז בְּהִנָּהֳגָה מִיְחָדָת בְּמִינָהּ. הוּא הָיָה לוֹמֵד עַל רִגְלָיו בְּעִמְדָה, בְּמִשְׁךְ שָׁעוֹת אֲרָכוֹת, כְּאִשֶּׁר הוּא אֵינוֹ זֶז מִמְּקוֹמוֹ. לֹא פֶעַם, כִּךְ סֵפֶר, הֵיִינוּ עוֹקְבִים אַחֲרֵי בַּבְּא אֶלְעָזֵר וּמְגִלִּים, כִּי בְּמִשְׁךְ שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה שָׁעוֹת רְצוּפוֹת לֹא עֲזַב אֶת הַסְטֵנְדֵּר!

וּכְבֵּר בְּאוֹתָן שָׁנִים אָחִז בַּבְּא אֶלְעָזֵר בְּשִׁמְרֵת הַעֵינַיִם בְּמִדָּה מְפֹלָאָה. חֲבֵרָיו מְסַפְּרִים, כִּי כִּף רִגְלוֹ לֹא דִרְכָּה כְּמַעֲט מִחוּץ לְבִגְדָיו הַיְשִׁיבָה. וְזֹאת, כְּדִי לְהִנָּצֵל מִמְּרָאוֹת אֲסוּרוֹת. אֶת דִּרְכוֹ בְּכָל יוֹם אֶל הַמְּקוֹה, הָיָה עוֹשֶׂה בַּבְּא אֶלְעָזֵר בְּשָׁעָה אַרְבַּע וְחֲצִי לַפְּנוֹת בֶּקֶר, כְּאִשֶּׁר הִרְחוּבוֹת הָיוּ רִיקִים מְאֹדָם...

הַתְּמַדָּתוֹ שֶׁל בַּבְּא אֶלְעָזֵר הִקְנִיתָה לוֹ יְדִיעוֹת עֲצוּמוֹת בֵּינִי הַתְּלֻמוֹד וְהַפּוֹסְקִים, וְגַם רְבוּתִיו עֲמָדוֹ נִפְעָמִים מַעֲצָם גְּאוּנוֹתוֹ.

וְכֵן, בֵּין הַפּוֹקְדִים אֶת הַבֵּית בַּבְּאָר שְׁבַע, נִתֵּן הָיָה לְרֹאוֹת תְּלֻמִּידֵי חֲכָמִים וְדַעֲוִים, הַמְּבַקְשִׁים תְּשׁוּבָה הַלְכָתִית, תְּרוּץ לְקִשְׁיָה עֲצוּמָה כְּלִשְׁהִי, חֲזוֹק לְמַהֲלָךְ רַעֲיוֹנִי, אוֹ בְּאוֹר בְּתוֹרַת הַנִּסְתֵּר.

פֶּעַם הַבְּחִין רַבִּי גִדְעוֹן עֲטִיָּה בִּגְאוֹן רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים קוֹפְשִׁיץ, מִי שֶׁהָיָה רַבּוֹ שֶׁל בַּבְּא אֶלְעָזֵר בִּישִׁיבַת "פּוֹרֶת יוֹסֵף", כְּשֶׁהוּא יוֹצֵא מִבֵּיתוֹ שֶׁל בַּבְּא אֶלְעָזֵר וְתַחַת בֵּית שְׁחִיו אַחוּזָה גְּמָרָא...

"מִדּוּעַ הֵרַב אוֹחִז גְּמָרָא?" תָּמָה רַבִּי גִדְעוֹן, "הֲאֵם הֵרַב לֹא בָּא רַק לְהַתְבָּרֵךְ מִפִּיו שֶׁל תְּלֻמִּידוֹ הַקָּדוֹשׁ?" "לֹא" הִשִּׁיב הֵרַב קוֹפְשִׁיץ, "דַּע לָךְ, כִּי בַּבְּא אֶלְעָזֵר הֵנוּ גָּאוֹן עֲצוּם וְנוֹרָא, הַבְּקִי בְּכָל הַש"ס! וְכִּאֲשֶׁר אֲנִי מִתְקַשֶּׁה בְּלֻמוּדִי, אֲנִי עוֹלָה אֶל בֵּיתוֹ. וּמִיָּד כְּאִשֶּׁר אֲנִי מִתְחִיל לְשׁוֹחַח עֲמוֹ, הֵרִי הוּא פּוֹשֵׁט לִי אֶת הַדְּבָרִים, בְּבִהֲרוֹת מְפֹלָאָה".

"הִנֵּה" חָתַם הֵרַב קוֹפְשִׁיץ, "הַיּוֹם נִתְקַשִּׁיתִי בְּדַבְּרֵי הַתּוֹסָפוֹת בְּשָׁנֵי מְקוֹמוֹת בִּש"ס, בְּמַסְכַּת תְּמוּרָה וּבְמַסְכַּת כְּרִיתוֹת, שֶׁהֵן מְסַכְתוֹת סְבוּכוֹת וְקִשּׁוֹת, וְכִּאֲשֶׁר הִצַּגְתִּי אֶת הַקִּשּׁוֹת בְּפָנֵי בַּבְּא אֶלְעָזֵר, זָכִיתִי מִיָּד לְמַעֲנָה בְּהִיר, הַפֶּלֶא וּפְלֵא, כִּי אֲכֹן, זֶהוּ כֹחַ שֶׁל תּוֹרָה בְּקִדְשָׁהּ וּבִטְהָרָה..."